

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

(Η ζωή της ωραιότερας γυναίκας των αιώνων, γραμμένη από τον Γάλλο ιστορικό Φούνκ Μπραντάνο)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

Στά λόγια της αυτά ο Μενέλαος, ο ήρωας με τα ξανθά μαλλιά, της απάντησε:

—Κι' εγώ την ίδια σκέψη έχω, γυναίκα, και συμμερίζομαι τη γνώμη σου. Ο ξένος μας είναι όμοιος στα χαρακτηριστικά με τον Οδυσσεύα και δεν μπορεί παρά να είναι ο γιός του...

—Τότε έλαβε τον λόγο ο Πεισίστρατος και είπε στον Μενέλαο:

—Ατρείδη, είπες την αλήθεια. Ο ξένος σου είναι ο γιός του Οδυσσεύα!

—Μεγάλοι θεοί! φώναξε ο Μενέλαος. Έχω λοιπόν στο σπίτι μου τον γιό του τόσο αγαπητού μου ήρωα, ο οποίος τόσες δοκιμασίες υπόφερε για μένα; Α! είχα όρκησθ' να τιμήσω τον πατέρα σου περισσότερο απ' όλους τους Έλληνες, να του χαρίσω μια πόλι της Αργολίδας απ' αυτές που έξουσιάζω και να τον εγκαταστήσω εκεί... Θα έφερνε από την Ίθάκη τ' αγαθά του, την οικογένειά μου, τους υπηκόους του. Και τίποτε πειά δεν θα μπορούσε να διαλύση τη φιλία μας.

Μόλις είπε αυτά τα λόγια ο Μενέλαος, όλοι άρχισαν να κλαίνε: ή Ελένη, ο Μενέλαος, ο Πεισίστρατος κι' ο Τηλέμαχος είχαν αναλυθ' σε λυγμούς.

—Στό τραπέζι! είπε τότε ή Ελένη. Άς πλύνουμε τα χέρια μας!

Και, αφού έπλυναν τα χέρια τους, οί συνδαιτημόνες κάθησαν στίς θέσεις τους.

Τότε ή Ελένη είπες:

—Γιέ του Άτρέως, θείε Μενέλαε και σεις επίσης, Τηλέμαχε και Πεισίστρατε, οί θεοί πότε μάς κάνουν να λυπόμαστε και πότε να χαιρόμαστε...

—Όσο για την ώρα, φάτε με την όρεξί σας γύρω απ' αυτό τό τραπέζι, λέγοντας εύχαστες κουβέντες. Όσο για μένα, θα σ'α μιλήσω για τόν σάφρονα Όδυσσέα. Δεν θα σ'ας άπαρητήσω τ' άναριθμητά κατορθώματά του. Θα σ'ας διηγηθώ έν' άνέκδοτο μόνο, σχετικό με τό τί έτόλμησε να κανη ο άτρόμητος αυτός ήρωας μέσα στο Ίλιον τό ίδιο, ένω σεις οί άλλοι οί Έλληνες

υποφέρατε τόσα κακά. Άφου έφτιαξε επάνω στο σώμα του πληγές φριχτές τη θέα και ντύθηκε με κουρέλια κι' έγινε όμοιος με ζητιάνο ή σκλάβο, μπήκε μέσα στην πολιωρκτημένη πόλι, πολύ διαφορετικός, απ' ότι παρουσιαζόταν ως τότε στο στρατόπεδο των Έλλήνων. Μέσα στην Τροία κανέναν δεν ύποψιάστηκε την παρουσία του και μόνο εγώ, παρ' όλη τη μεταμφίεσί του, τόν άναγνώρισα. Του άπηύθυνα διάφορες έρωτήσεις κι' εκείνος, επίδειξια, μου άπάντησε σ' αυτές. Τόν ώδήγησα τότε στο λουτρό, τόν άλειψα μ' άρωματισμένο λάδι και τόν έντυσα με ρούχα άντάξια γι' αυτόν, άφου προηγούμενος μ' έβαλε να του όρκησθώ ότι έν θα φανερώσω την παρουσία του στους Τρῶες, πριν εκείνος ξαναγυρίση στο στρατόπεδο των Έλλήνων. Κατόπιν μου άποκάλυψε τά σχέδια των Έλλήνων κι' έφυγε. Φεύγοντας όμως σκότωσε με τη ρομφαία του πολλούς Τρῶες και ξαναγύρισε στους Άχαιοús φέροντας τους πολύτιμες πληροφορίες, ένω οί Τρῶες έξουσιάζαν διαπεραστικές κραυγές. Μά, εγώ, μέσα στην καρδιά μου, ήμουν εύχαριστημένη γιατί τό αίσθήματά μου είχαν μεταέλληθ' πειά: λαχταρούσα να ξαναγυρίσω στον τόπο μου, κλαίνοντας για τις δυστυχίες που ή Άφροδίτη είχε σκορπίσει, παρασύροντάς με μακριά από τη γλυκειά μου πατρίδα, μακριά από τό παιδί μου, μακριά από τη νυμφική μου παστάδα κι' από ένα σύζυγο τόσο γενναίο και ώμορφο.

Αυτά τα λόγια δεν είνε διόλου προς τιμήν της θείας Έλένης και μπορεί να βεβαιώση κανείς ότι ή Έλένη όπως την περιγράφει ο Όμηρος στην «Ίλιάδα» δεν θα τά πρόφερε ποτέ. Γυναίκα του Ιιάριδος πειά, πρόδιδε τους Τρῶες, στους όποιους — όπως τόσες φορές τό είχε όμολογήσει ή ίδια — είχε προκαλέσει τις πιό τρομερές δυστυχίες, τους Τρῶες των όποιων ήταν τότε ή σεβαστή ξένη. Έπρόδιδε τόν γηραιό και σεβαστό Πρίαμο, τόν εύγενικό Έκτορα και τόν σύζυγό της τόν ίδιο, τόν Πάρι που ήταν γι' αυτή γεμάτος καλωσύνη πάντοτε.

Μά είπαμε: άλλοιως περιγράφει ο Όμηρος την Έλένη στην «Όδυσσεια» και άλλοιως στην «Ίλιάδα» και γι' αυτό ύπάρχουν πολλοί που ισχυρίζονται ότι άλλος είνε ο ποιητής της «Όδυσσειας» και άλλος της «Ίλιάδος».

Όταν τελείωσε τό γεύμα, ο Τηλέμαχος έξεδήλωσε την έπιθυμία του ν' αναπαυθ' κι' ή Έλένη διέταξε τις άκολουθούς της να έτοιμάσουν τό κρεβάτι του. Έστρωσαν σ' αυτό στρώματα από πορφύρα, τά σκέπασαν με τάπητες κι' έβαλαν από πάνω για σκεπάσματα γουναρικά με μακριές τρίχες. Ο Τηλέμαχος κι' ο νεαρός Πεισίστρατος, ο σύντροφός του, βγήκαν από την αίθουσα, κρατώντας ένα πυρσό στο χέρι. Τό ίδιο θάκανε κι' ο Μενέλαος, έχοντας για συντρόφισσα του ύπνου του την θεία Έλένη.

Τη στιγμή που χαιρετούσε τους ξένους του, ο Μενέλαος ρώτησε τόν Τηλέμαχο σε ποιά χώρα σκόπευε να πάη.

—Ατρείδη, του άπάντησε ο γιός του Όδυσσεύα, όλη ή έπιθυμία μου είνε να ξαναγυρίσω στην πατρίδα μου μαζί με τόν πατέρα μου.

Κατόπιν ο Μενέλαος άπούρηθη στα διαμερίσματά του, ακολουθούμενος από την σύζυγό του και τόν νόθο γιό του Μεγαπενθέα.

Έκεί άνοιξαν τά κιθώτια, που έκλειναν τους βασιλικούς θησαυρούς. Ο Μενέλαος διάλεξε ένα μεγάλς και βαθύχρυσο κύπελλο, κι' είπες στον γιό του να διαλέξη κι' αυτός μιά άσημένια ύδρια. Η Έλένη άνοιξε κατόπιν τά κιθώτια, ό-

που ήταν τοποθετημένα τά ύφάσματα με τά λαμπρά κεντήματα, έργα όλα των χειρών της. Η εύγενική γυναίκα διάλεξε άνάμεσα σ' αυτά εκείνο που ξεχώριζε σε λάμψη και σ' ώμορφιά.

Όταν, άφου άναπαύθηκαν, πήγαν και συνάντησαν τόν Τηλέμαχο, ο ξανθός Μενέλαος της είπες!

—Είθε ο Ζεύς να σε όδηγήση αίσίως πίσω στην πατρίδα σου, σύμφωνα με τις έπιθυμίες σου. Θα σου προσφέρω τό πιό ώραίο, τό πιό πολύτιμο απ' όλα τά κοσμήματα που κλείνει τό παλάτι μου... Νά, λάβε αυτό τό κύπελλο κι' αυτήν την ύδρια... Είνε φτιαγμένα απ' τά ίδια τά χέρια του Ηφαίστου. Ο ήρωας Φαίδιμος, βασιλεύς των Σιδονίων μου τά προσέφερε, όταν, κατά την έπιστροφή μου από την Τροία, με φιλοξένησε στο παλάτι του. Σου τά προσφέρω τώρα κι' εγώ...

Και ο γιός του Άτρέως άπόθεσε μπροστά στα πόδια του ξένου του τά δυό πολύτιμα δώρα.

Τότε ή Έλένη, φορώντας ένα λαμπρό μακρύ πέπλο με πολύτιμα κεντήματα, πλησίασε κι' αυτή και είπες:

—Κι' εγώ, αγαπημένο παιδί, θέλω να σου προσφέρω κάτι για να με θυμάσαι... Λάβε αυτό τό κέντημα... Είνε έργο των χειρών μου. Κι' άς γίνη στόλισμα της μνηστής σου κατά την ήμέρα των γάμων σου. Ως τότε άς τό φυλάξη ή σεβαστή κι' αγαπημένη σου μητέρα...

Οί δυό ξένοι εύχαρίστησαν τόν Μενέλαο και την Έλένη για

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ ΤΡΩΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Άγαμέμνων, Άχιλλεύς, Μενέλαος, Όδυσσεύς, Αίας, Πάτροκλος και Νέστωρ.

την φιλοξενία τους κι' έτοιμάσθηκαν ν' ανέβουν στο άρμα με τὸ ὁποῖο θὰ ἔφευγαν ὅταν, δεξιά τους, στὸν οὐρανὸ φάνηκε σάν οἰωνὸς ἕνας μεγάλος ἀετὸς με τὰ φτερὰ ἀνοιγμένα πὺ κρατοῦσε μέσα στὰ νύχια του μιὰ παχειὰ ἀσπρη χήνα.

Δοῦλοι καὶ ὑπηρετές τὸν κυνηγήσαν με δυνατὲς κραυγές, μὰ ὁ ἀετὸς ἀφοβὰ πλησίασε στὸ ἄρμα.

Αὐτὸ ἦταν καλὸς οἰωνὸς κι' ὅλοι ἀναγάλλιασαν καὶ ξεφώνησαν ἀπὸ τὴ χαρὰ τους. Τότε ὁ νεαρὸς Πεισίστρατος, ὁ γυιὸς τοῦ Νέστορος εἶπε:

— Σκέψου Μενέλαε: γιὰ σένα ἢ γιὰ μᾶς στέλνουν οἱ θεοὶ τὸν καλὸ οἰωνό;

Ὁ Μενέλαος σκεφτόταν τί ἀπάντησι νὰ δώσῃ, ὅταν ἡ Ἑλένη εἶπε:

— Νὰ πῶς οἱ θεοὶ μοῦ ὑποβάλλουν αὐτὴ τὴ στιγμή νὰ ἐρμηνεύσω τὸν οἰωνό τους; ὅπως ὁ ἀετὸς πὺ κατεβαίνει ἀπ' τὰ θουνά, ὅπου ζῆ ἡ ράτσα τοῦ καὶ τὰ μικρά του, ἄρπαξε μέσα στὰ νύχια του τὴ χήνα, ἔτσι κι' ὁ Ὀδυσσεύς, ὕστερ' ἀπὸ σκληρὲς ἀτυχίες καὶ μακρὺς περιπλανήσεις θὰ ξαναγυρίσῃ στὸ παλάτι του, ὅπου θὰ ἐκδικηθῆ τοὺς ἐχθροὺς του. Ἴσως μάλιστα νὰ θρῖσκεται κίολας στὴν Ἰθάκη καὶ νὰ προετοιμάζῃ τὴν ἐξόντωσι τῶν ἀντιπάλων του.

Ἐχθροὶ τοῦ Ὀδυσσεῶς ἦσαν ὡς γνωστόν, οἱ μνηστήρες τῆς γυναίκας τοῦ Πηνελόπης, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἐγκατασταθῆ στὸ παλάτι του καὶ ζοῦσαν ἐκεῖ, ὅπως στὸ σπίτι τους.

— Ἄ! φώναξε ὁ Τηλέμαχος. Ὁ θεὸς νὰ δώσῃ νὰ πραγματοποιηθοῦν τὰ λόγια σου καὶ στὸ ἐξῆς θὰ σ' εὐλογῶ σάν θεά.

Καὶ ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, μαστίγωσε τὰ ἄλογα τοῦ ἄρματός του, τὰ ὁποῖα ξεκίνησαν μ' ἀστραπιῖα ταχύτητα, διασχίζοντας τὴν πόλι καὶ τοὺς ἀγρούς.

Ἐν τῷ μεταξύ τὰ χρόνια πέρασαν κι' ὁ Μενέλαος πέθανε.

Τότε οἱ δυὸ νόθοι γυιοὶ του, ὁ Μεγαπενθεὺς κι' ὁ Νικίστρατος, φέρθηκαν πρόστυχα στὴν Ἑλένη καὶ τὴν ἐδίωξαν ἀπὸ τὴ Σπάρτη.

Ἐκείνη κατέφυγε τότε στὴν Ἀργολίδα, στὸ βασίλειο τοῦ Ἀγαμέμνονος, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Μενελάου.

Μπήκε στὸ Ἄργος τὴ νύχτα, φοβισμένη... Φοβόταν τὸ θυμὸ ἐναντίον τῆς τῶν Ἀργείων, στοὺς ὁποῖους ὁ Τρωϊκὸς Πόλεμος πὺ αὐτὴ ἦταν ἡ αἰτία του, εἶχε προκαλέσει τόσοι πόνοι, συμφορὲς καὶ πένθη.

Ἡ Κλυταιμνήστρα εἶχε βάλει τὸν ἑασθή της Αἰγίσθο νὰ δολοφονήσῃ τὸν σύζυγό της Ἀγαμέμνονα, μόλις ἐκεῖνος ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Τροία καὶ κατόπιν στραγγαλίστηκε κ' ἡ ἴδια ἀπὸ τὸν γυιὸ της Ὀρέστη, τὸν ὁποῖο ἡ ἀδελφὴ του Ἡλέκτρα ἐξώθησε στὸ ἐγκλημα. Ὁ Ὀρέστης ἔχασε τὰ λογικά του ἀπὸ τὴ στιγμή πὺ ἐσκότωσε τὴν μητέρα του. Ἔτσι, ἡ Ἑλένη, μπαίνοντας στὸ παλάτι τοῦ Ἄργους, τὸν θρῖκε ξαπλωμένο ἀναίσθητο σ' ἕνα κρεβάτι. Εἶχε περιπέσει ἀπὸ ἕνα εἶδος ληθάργου, τὸ ὁποῖο διαδέχθηκε κατόπιν μανία καταδιώξεως.

Κοντὰ του στεκόταν ἡ Ἡλέκτρα, ἡ ὁποία εἶπε στὴν Ἑλένη.

— Ἀγρύπνα πλάι σ' αὐτὸν τὸν ἄτυχο ἀδελφό μου γιὰ τὴν θᾶνε σὲ λίγο νεκρὸς ἂν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὴ λίγη πνοὴ πὺ τοῦ μένει.

ΕΛΕΝΗ

Σ' ἐξορκίζω, ὦ παρθένα, στοὺς θεοὺς νὰ μοῦ κάνῃς τὴ χάρι πὺ θὰ σοῦ ζητήσω...

ΗΛΕΚΤΡΑ

Ἄν μπορῶ, θὰ σοῦ τὴν κάνω, γιὰ τὴν καθὼς βλέπεις πρέπει νὰ παραστέκω στὸν ἀδελφό μου...

ΕΛΕΝΗ

Πήγαινε, σὲ παρακαλῶ στὸν τάφο τῆς ἀδελφῆς μου. (Ἡ Κλυταιμνήστρα γυναῖκα τοῦ Ἀγαμέμνονος ἦταν ἀδελφὴ καὶ κουνιάδα τῆς Ἑλένης).

ΗΛΕΚΤΡΑ

Στὸν τάφο τῆς μητέρας μου; Καὶ γιὰ ποῖο σκοπὸ, θέλεις νὰ πάω στὸν τάφο τῆς μητέρας μου;

ΕΛΕΝΗ

Γιὰ νὰ τῆς προσφέρῃς τὰ μαλλιά μου καὶ νὰ κάνῃς σπονδὲς σ' αὐτήν.

ΗΛΕΚΤΡΑ

Μὰ δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ πᾶς στὸν τάφο αὐτῆς πὺ ἀγα-

πᾶς;

ΕΛΕΝΗ

Ντρέπομαι νὰ παρουσιαστώ στοὺς Ἀργεῖους γιὰ τὴν φοβὸν τὸν πατέρα ἐκείνων πὺ σκοτώθηκαν κάτω ἀπὸ τὰ τείχη τῆς Τροίας.

Ἡ Ἡλέκτρα τὴ συμβουλευσε τότε νὰ στείλῃ τὴν κόρη της Ἐρμιόνη στὸν τάφο τῆς Κλυταιμνήστρας.

— Ἐχεις δίκη τῆς ἀποκρίθηκε ἡ Ἑλένη, θ' ἀκολουθῆσω τὴ συμβουλή σου.

Ἡ Ἡλέκτρα, παρθένα ἀνεπίληπτη, αὐστηρὴ στὰ ζητήματα τῆς ἠθικῆς, μισοῦσε τὴν θεία της Ἑλένη. Κι' ἐπειδὴ ἡ Ἑλένη δὲν ἔκοψε ὅλα τὰ μαλλιά της γιὰ νὰ τὰ προσφέρῃ στὴ μνήμη τῆς ἀδελφῆς της, ἡ ἀδυσώπητη αὐτὴ νέα φώναξε:

— Νὰ, ποῖος εἶνε ὁ χαρακτήρ της! Τί μάστιξ γιὰ τοὺς ἀνδρες τέτοια γυναῖκα καὶ τί ἐλεεινὸ παράδειγμα γιὰ τίς γυναῖκες τῶν ὁποῖων ἡ ψυχὴ ἔμεινε ἀγνή! Φρόντισε νὰ μὴν κόψῃ παρὰ τίς ἄκρες μόνο τῶν μαλλίων της ἀπὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ὡμορφιά της. Ἐμεινε πάντα ἡ γυναῖκα τῶν πρώτων ἡμερῶν.

Μὰ, παρ' ὅλη τὴν ἀντιπάθειά της γιὰ τὴ θεία της, ἀντιπάθεια ἀνάμικτη με κάποια ζήλεια, ἡ Ἡλέκτρα ἄφησε νὰ τῆς ξεφύγῃ αὐτὴ ἡ κραυγὴ:

— ὦ ὡμορφιά, πόσο πολὺτιμη εἶσαι σ' αὐτοὺς πὺ σὲ κατέχουν! Ἡ Ἑλένη εἶνε πάντοτε ὡμορφῆ, ὅπως καὶ στὴ νεότητά της.

Μέσα στὰ ἀνάκτορα τοῦ Ἄργους, ἡ κόρη τῆς Λήδας καὶ τοῦ Διὸς ἦταν γραφτὸ νὰ θρῖ τὸ τέλος τῆς ἐνδοξῆς καὶ λαμπρῆς, μὰ καὶ τόσο ταραγμένης ζωῆς της.

Μέσα στὴ μανία τοῦ τῆς καταδιώξεως, ὁ Ὀρέστης σκότωσε τὴν θεία του τὴν Ἑλένη, ἐρεθισμένος ἴσως ἀπὸ τὰ πικρὰ λόγια τῆς ἀδελφῆς του.

Στὴν «Ὀρέστεια» ὁ Εὐριπίδης μᾶς περιγράφει τὸ τραγικὸ τέλος, θάζοντας νὰ τὸ διηγηθῆ ἕνας Τρῶας αἰχμάλωτος πὺ εἶχε μείνει στὴν ὑπηρεσία ἐκείνης, ἡ ὁποία ὑπῆρξε γυναῖκα τοῦ θεοῦ Πάριδος.

Ἡ Ἑλένη καθόταν σὲ ἕνα χρυσὸ καὶ φιλντισένιο θρόνο, ὅταν ἔξαφνα ὁ Ὀρέστης μπήκε μέσα, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ἀχώριστο φίλο του Πηλάδη:

«Πλησίασαν στὸν θρόνο ὅπου καθόταν ἡ χήρα τοῦ Πάριδος! Λέει ὁ αἰχμάλωτος. Εἶχαν τὰ μάτια τους πλημμυρισμένα δάκρυα, ἡ στάσι τους ἦταν ταπεινὴ κ' ἱκετευτικὰ ἀγκάλιασαν τὰ πόδια τῆς χήρας βασιλίσσης. Οἱ Τρῶες, πὺ ἦσαν στὴν ὑπηρεσία τῆς Ἑλένης, ἔτρεξαν τρομαγμένοι...»

— Κόρη τοῦ Διὸς, τῆς εἶπε τότε ὁ Ὀρέστης, σήκω, ἄφησε αὐτὸν τὸ θρόνο, πὺ καθόταν ὁ προπάππος μου ὁ Πέλοψ κι' ἄκουσε αὐτὰ πὺ θὰ σοῦ πῶ...

Ἡ Ἑλένη σηκώθηκε καὶ τὸν ἀκολούθησε ἀμέριμνη...

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Πηλάδης φώναξε στοὺς Τρῶες:

— Ἐμπρός!... Ἐξω ἀπὸ δῶ, δειλοὶ

Τρῶες!...

Καὶ σκόρπισε τοὺς ὑπηρετές μέσα στὸ παλάτι, ἄλλους στοὺς σταύλους μαζὺ με τὰ ἄλογα κι' ἄλλους στὰ ἐξωτερικὰ δωμάτια, μακριὰ ἀπὸ τὴν κυρία τους...

Στὸ σημεῖο αὐτὸ, συγκινημένος ἀπὸ τὴν ἴδια του τὴν ἀφήγησι, ὁ Τρῶας αἰχμάλωτος σωπαίνει γιὰ μιὰ στιγμή κι' ἐπειτα συνεχίζει:

«Ἄφοῦ βεβαιώθηκαν ὅτι κανένας δὲν τοὺς ἔβλεπε, οἱ δυὸ σὺννεχοὶ τράβηξαν τὰ σπαθιά τους πὺ τὰ εἶχαν κρυμμένα κάτω ἀπὸ τοὺς χιτῶνας τους. Ἐπειτα, με λύσσα ἀγρίων τσακαλιῶν ὤρμησαν ἐναντίον τῆς Ἑλένης, φωνάζοντας:

— Πέθανε! Πέθανε...

Κρύβοντας τὸ στήθος της καὶ τὸ κεφάλι της με λευκά της χέρια, ἡ Ἑλένη, ἄρχισε νὰ τρέχῃ γιὰ νὰ ξεφύγῃ...

Μὰ ὁ Ὀρέστης τὴν πρόφθασε, τὴν ἐπίασε ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ ξαπλώνοντάς τὴν κάτω, ἐτοιμάσθηκε νὰ θυθῆ τὸ μαχαίρι του στὸν τράχηλό της. Ἡ δυστυχισμένη Ἐρμιόνη, ἡ κόρη της, ἔστασε στὸ παλάτι, τὴ στιγμή πὺ ἡ μητέρα της ἔπεφτε κάτω...

Μὰ τὴ στιγμή πὺ θὰ δεχόταν τὸ μοιραῖο χτύπημα, ἔγινε ἕνα θαῦμα κ' ἡ ὠραιότερη τῶν γυναικῶν σώθηκε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν δημίων της ἀπὸ ἕνα θεὸ τοῦ Ὀλύμπου, τὸν λαμπρὸ Ἀπόλλωνα,

(Συνέχεια στὴ σελίδα 44)

Ἡλέκτρα

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 41)

Μά ο Τσάρλυ δὲν ἄκουγε πειὰ τὰ λόγια της. Ἐκεῖ, πάνω σ' ἓνα ἔπιπλο, μέσα σὲ μιὰ χρυσὴ κορνίζα εἶχε οἶ το φάντασμα πού τὸν θασάνιζε τόσο πολὺ.

— Ποιὸς εἶνε αὐτός; φώναξε ἔντρομος μὲ διεσταλμένα τὰ μάτια ἀπὸ τὴ φρίκη.

— Ὁ πατέρας μου, τ' ἀπάντησε ἡ Νταίζη κατάπληκτη. Τί ἔχεις Τσάρλυ; Γιατί εἶσαι ἔτσι ὠχρός;

Μά ὁ Ρίνγκλερ δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ μιλήσῃ. Καὶ ξαφνικά τὸ σκοτεινιασμένο μυαλό του φωτίσθηκε. Κατάλαβε γιατί ὁ πατέρας τῆς Νταίζη τὸν ἀκολουθοῦσε. Ἦθελε νὰ τὸν ὀδηγήσῃ στὸ σπίτι του, γιατί αὐτὸς δὲν θὰ ξαναγύριζε πειὰ γιὰ νὰ προστατεύσῃ τὴ Νταίζη.

Κι' ὁ Τσάρλυ Ρίνγκλερ κλαίγοντας ἀπὸ τὴ χαρὰ του φώναξε στὴν ἀγαπημένη του:

— Θὰ γίνῃς γυναῖκα μου, Νταίζη! Ξέρω ὅτι ὁ πατέρας σου συμφωνεῖ γιὰ τὴν ἔνωσί μας.

Καὶ τῆς διηγήθηκε τὴν παράξενη ἱστορία του.

Κι' ἀλήθεια, ὁ Τσάρλυ Ρίνγκλερ εἶχε δίκιο. Ὁ πατέρας τῆς Νταίζη δὲν γύρισε πειὰ στὴ Βοστώνη. Χάθηκε μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους ἐπιβάτας στὸ τραγικὸ ναυάγιο τοῦ ὑπερωκεανείου πού τὸν μετέφερε γιὰ τὶς ἐμπορικὲς ὑποθέσεις του ἐκεῖ κάτω στὸ Σίνδνεϋ.

ΜΑΚ ΛΙΝΤΣΗ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 23)

πάνω σὲ μιὰ καρέκλα.

— Μὰ κάνετε λάθος! στέναξε μὲ ἀπόγνωσι. Ἐνα τρομερὸ λάθος! Δὲν ξέρω διόλου πῶς θρέθηκε αὐτὸ τὸ πακετάκι στὴ τσέπη μου! Εἶμαι ἓνας τίμιος ἄνθρωπος ἐγώ, κύριοι!...

Κι' ἔδειξε ἀμέσως τὰ πιστοποιητικά του. Ἐπειτα τοὺς εἶπε νὰ τηλεφωνήσουν κιόλας στοὺς φίλους του. Ὅλοι μποροῦσαν νὰ ἐγγυηθοῦν γιὰ τὴν τιμιότητά του!...

— Σὰς πιστεύω τώρα! τοῦ εἶπε τέλος ὁ ἀστυνόμος. Εἶσατε σ' ἀλήθεια ἀθῶος. Σὰς εἶδα στὶς «Γκαλερί Λαφαγιέτ» νὰ σκυβετε καὶ νὰ παίρνετε ἀπὸ κάτω αὐτὸ τὸ δέμα καὶ νὰ τὸ δίνετε μ' εὐγένεια στὴν κυρία. Ἐκείνη ὅμως πού εἶχε καταλάβει πῶς τὴν παρακολουθοῦσα, τὰ ἔχασε γιὰ μιὰ στιγμή. Ἐπειτα, μέσα στὸ ἀσανσέρ, σὰς ἔβαλε πάλι τὸ δεματάκι μέσα στὴν τσέπη, γιὰ νὰ τὸ ξεφορτωθῇ, γιατί τὸ εἶχε ἀφήσει νὰ πέσῃ...

— Ἦταν λοιπὸν μιὰ κλέφτρα; ἀπόρησε ὁ Ρενὲ Ζουρνταίν.

— Μάλιστα, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός. Μιὰ κλέφτρα ἐξ ἐπαγγέλματος!...

— Περιέργο! στέναξε ὁ Ρενὲ. Κ' ἦταν τόσο ὠμορφη!...

Ἐπειτα συλλογίσθηκε λιγάκι καὶ τὴν στιγμή πού ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ τμήμα, ρώτησε μ' ἓνα χαμόγελο τὸν ἀστυνόμο:

— Μήπως ξέρετε τὴ διεύθυνσί της;

— Πῶς! τοῦ εἶπε ἐκεῖνος, ξεσπώντας σ' ἓνα ἠχηρὸ γέλιο. Κάθεται τώρα στὶς φυλακὲς τοῦ Σαιν-Λαζάρ, στὸ κελλὶ τοῦ ἀριθμοῦ 135. Ἐκεῖ μπορεῖτε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆτε!...

Ὁ Ρενὲ Ζουρνταίν ντροπιασμένος, βγήκε γρήγορα στὸν δρόμο. Κι' ἀπὸ τότε, δὲν ἐτόλμησε πειὰ νὰ ζητήσῃ ἐρωτικὲς περιπέτειες μέσα στὰ ἐμπορικὰ μαγαζιά.

Στὸ διάβολο οἱ ἀπρόοπτοι ἔρωτες! Καὶ πῆγε γιὰ νὰ ξεσκασθῇ κι' ἔπαιξε μιὰ παρτίδα τένις.

ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΒΑΙΖ

Η ΩΡΑΙΑ ΕΛΕΝΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΣΠΑΡΤΗΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 25)

ὁ ὁποῖος τὴν ἄρπαξε στὰ χέρια του γιὰ νὰ τὴν μεταφέρῃ στὴ διαμονὴ τῶν θεῶν.

Ἡ κόρη τῆς Λήδας μεταμορφώθηκε τότε σ' ἓνα λαμπρὸ ἄστρο, ὀδηγὸ καὶ σωτήρα τῶν ναυτιλλομένων, πού, μέσα στὴ μανιὰ τῆς τρικυμίας, κατορθώνουν νὰ τὸ ξεχωρίσουν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ κύματα.

Ὁ Ἀπόλλων τὸ ἀνήγγειλε αὐτὸ στὸν Ὀρέστη, λέγοντάς του:

— Ἡ Ἑλένη, πού θέλησες νὰ τὴ σκοτώσῃς καὶ πού σοῦ ἔφυγε, εἶνε αὐτὸ τὸ φωτεινὸ ἄστρο πού βλέπεις μέσα στὰ θάθη τοῦ αἰθέρος... Δὲν πέθανε ἀπὸ τὰ χτυπήματά σου... Ἐγὼ τὴν ἔσωσα, τραβώντας τὴν ἀπὸ τὴ ρομφαία σου, κατὰ διαταγὴν τοῦ Διὸς τοῦ πατέρα της... Κόρη τοῦ Διὸς καθὼς εἶνε, πρέπει νὰ λάμπῃ, ἀθάνατη, εὐνοϊκὴ στοὺς ναυτιλλομένους...

* * *

Ἐπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη παράδοσις, σχετικὴ μὲ τὴν Ἑλένη: Σύμφωνα μ' αὐτὴν, ὁ γενναῖος καὶ ὀρμητικὸς Ἀχιλλεύς, γοητευμένος καὶ μετὰ τὸν θάνατό του ἀπὸ τὴν ἀσύγκριτη κι' ἀκατανίκητη ὠμορφία της, κατάρθωσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ θασίλειο τοῦ Ἄδου καὶ νὰ πάῃ νὰ συμμερισθῇ τὴν κλίνη της.

Ἀπ' αὐτὴν τὴν ὑπερφυσικὴ ἔνωσι, γεννήθηκε ἓνα φτερωτὸ παιδί, ὁ θεῖος Εὐφορίων.

ΤΕΛΟΣ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΣΤΟΥΑΡΤ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 28)

τὴν συγγνώμη ἀπὸ τὸ ὄμμα του. Ἐτσι κι' αὐτὴ τὴ φορά, ὁ δήμιος τῆς Μαρίας Στουαρτ καὶ ὁ βοηθός του, ἀποκαλύπτοντας τὰ πρόσωπα τους, γονάτισαν μπροστὰ τῆς καὶ τὴν παρακάλεσαν νὰ τοὺς συγχωρήσῃ γι' αὐτὸ πού θὰ ἔκαναν. Τότε ἔκευη τοὺς ἀπάντησε:

— Σὰς συγχωρῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά γιατί ἐλπίζω πῶς αὐτὸς ὁ θάνατος θὰ μὲ ἀπαλλάξῃ ἀπ' ὅλα μου τὰ θάσανα.

Ἀμέσως ὁ δήμιος κι' ὁ βοηθός του σηκώθηκαν κι' ἄρχισαν νὰ προετοιμάζονται γιὰ τὸ ἐργο τους.

Συγχρόνως ἡ δὺο γυναῖκες τῆς ἀκολουθίας τῆς ἄρχισαν νὰ γδύνουν τὴ Μαρία, ἡ ὁποία τὶς ἔπεισε καὶ μόνι τῆς «μὲ τόση θία — ὅπως γράφει κάποιος αὐτόπτης μαρτυρ — ὡστε σα ελεγε κανεὶς ὅτι θιαζόταν νὰ ἐγκαταλεφῇ αὐτὸν τὸν κόσμον».

Ὅταν ὁ μανδύας τῆς κ' ἡ τουαλεττα τῆς ἐπέσαν ἀπὸ τοὺς ὤμους τῆς, τὸ ἑσωτερικὸ κόκκινον φορεμα τῆς πέτασε μιὰ ζωηρὴ κοκκινὴ λάμψη. Ἐτσι ντυμένη στὰ κοκκίνα ὤλες ἦσαν τώρα, ἔμοιαζε μὲ μιὰ ὀλοκόκκινη φλόγα μεγαλοπρεπὴ κι' ἀλημονητή.

Κατόπιν ἡ βασίλισσα ἀποχαιρέτησε τὶς δὺο γυναῖκες καὶ τὶς παρακάλεσε νὰ μὴ ὀλολύζουν καὶ νὰ στασοῦν γαλήνιες. Ἰνάτισε ἔστερα στὸ μαξιλάρι κι' ἀπήγγειλε μὲ δυνατὴ φωνὴ ἓνα λατινικὸ ψαλμό.

Τώρα δὲν τῆς ἔμεναν πολλὰ πράγματα νὰ κάνῃ: Ἐσκυψε τὸ κεφάλι τῆς πάνω ἀπ' τὸ τσεκούρι τοῦ δημίου, τὸ ὁποῖο ἀγκάλιασε μὲ τὰ δὺο τῆς χέρια.

Ὡς τὴν τελευταία τῆς στιγμή, ἡ Μαρία Στουαρτ διατήρησε τὴ βασιλικὴ τῆς μεγαλοπρέπεια. Κανένα ἀπὸ τὰ λόγια τῆς, καμμιὰ ἀπὸ τὶς κινήσεις τῆς δὲν φανέρωνε φόβο. Μ' ἀξιοπρέπεια, ἡ κόρη τῶν Στουαρτ, τῶν Τυδώρ, τῶν Γκιζ, ἀντιμετώπισε τὸν θάνατο... Μὰ ὅλα αὐτὰ δὲν ἐμπόδισαν καθόλου τὸ τέλος τῆς νὰ εἶνε ἀπεριγράπτο σὲ φρίκη.

Τὸ πρῶτο χτύπημα τοῦ δημίου ἀστόχησε καὶ τὴ χτύπησε στὸ ἱνιακὸν ὀστοῦν. Ἐνας στεναγμὸς πνιγμένος ξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ θύματος.

Μὲ τὸ δεύτερο χτύπημα τὸ τσεκούρι χώθηκε βαθειὰ στὸ σθέρκο κι' ἔκανε νὰ πεταχθῇ τὸ αἷμα...

Μὰ ὁ δήμιος τὴ χτύπησε καὶ τρίτη φορά γιὰ νὰ τὴν ἀποκεφαλίσῃ ἐντελῶς.

Τότε ὁ δήμιος θέλησε νὰ πάρῃ τὸ κεφάλι γιὰ νὰ τὸ ἐπιδείξῃ... Μὰ ἐκεῖνο — φρίκη! — κύλησε ματωμένο στὸ πάτωμα, ἐνῶ στὰ χέρια του δημίου ἀπόμεινε μιὰ περρούκα!

Ὁ δήμιος ἔσκυψε, πῆρε τὸ κεφάλι ἀπὸ κάτω καὶ τὸ ἔδειξε στὴν ὀμήγυρι.

Μὰ ἔτσι, χωρὶς τὴν περρούκα, ἔμοιαζε μὲ κεφάλι γρη῏ς μὲ γκριζὰ μαλλιά. Ὅλη ἡ χάρις τῆς Μαρίας Στουαρτ διαλύθηκε.

Ὅλοι οἱ παριστάμενοι εἶχαν ἀπομείνει παραλυμένοι ἀπὸ τὸν τρόμο τους. Κανένας πειὰ δὲν ἀνέπνεε. Τελος ὁ πάστωρ Φλέτσερ φώναξε.

— Ἀμήν! Ἀμήν! Ἐτσι ἄς πεθάνουν ὅλοι οἱ ἐχθροὶ τῆς βασιλείας μας.

Ἐνα μικρὸ ἐπεισόδιο διέκοψε ἐκείνη τὴ στιγμή τὴν σιωπὴ καὶ τὸν τρόμο. Καθὼς οἱ δήμιοι ἔσκυψαν γιὰ νὰ πάρουν καὶ νὰ μεταφέρουν τὸ ἀκέφαλο καὶ ματωμένο πῶμα, κάτι ἄρχισε νὰ σαλεύῃ κάτω ἀπ' τὰ ροῦχα τῆς. Χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῇ τὸ μικρὸ σκυλλάκι τῆς βασιλείας τὴν εἶχε ἀκολουθήσει κ' εἶχε χωθῆ κάτω ἀπ' τὴ φαρδιά καὶ μακρυὰ φούστα τῆς κατὰ τὴ διάρκειά τῆς ἐκτελέσεως. Καὶ νά! πρόβαλε ἔξαφνα κατακόκκινο ἀπὸ τὸ αἷμα δαγκώνοντας ὅλους ὀλόγυρα καὶ μὴ θέλοντας μὲ κανένα τρόπο νὰ ἀφήσῃ τὸ πῶμα... Οἱ δήμιοι θέλησαν νὰ τὸ ἀπομακρύνουν διὰ τῆς θίας. Ἐκεῖνο ὅμως δὲν τοὺς ἄφηνε νὰ τὸ πιάσουν κι' ἔγωνε τὰ δόντια του στὶς σάρκες τους, ὡς ὅτου στὸ τέλος τὸ σκότωσαν. Αὐτὸ τὸ μικρὸ ζῶο ὑπερασπίστηκε τὴν βασίλισσα μὲ περισσότερο θάρρος ἀπὸ τὶς ἑκατοντάδες τῶν εὐγενῶν τῆς χώρας τῆς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ὀρκισθῇ πίστι καὶ ἀφοσίωσι.

ΜΙΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΣΤΗ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 35)

ταράξει τόσο τὰ νεῦρα του, ὡστε ὁ Ἐλκενσον δὲν μπόρεσε νὰ ἀνθέξῃ στὶς τύψεις τῆς συνειδήσεώς του. Κι' ἓνα πρῶν, ἔστερ' ἀπὸ δὺο ὀλόκληρες νύχτες ἀγρυπνίας, φύτεψε μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιά του, γιὰ νὰ πάῃ νὰ συναντήσῃ τὴν Ἴρμα του!...

Κ' ἡ Μάγδα Στόλμπεργκ δάκρυσε γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωὴ τῆς.

— Φταίω ἐγὼ γιὰ τὸν θάνατό του ; μὲ ρώτησε μὲ ἀγωνία. Μήπως δὲν ἦταν ἀλήθεια ὅτι ἡ Ἴρμα εἶχε πεθάνει ἀπὸ τὴν ἀπόγνωσί της; Ποιὸς φταίει λοιπὸν γιὰ τὴν αὐτοκτονία τοῦ Ἐρικ; Ἐκεῖνος ἢ ἐγώ;

Μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶχα θρεθῆ ἔξαφνικά σὲ μιὰ δύσκολη θέσι καὶ θὰ ἔλεγα ἀσφαλῶς καμμιὰ ἀνοησία, ἂν δὲν παρουσιαζόταν ἐκεῖνη τὴ στιγμή ὁ κόμης Στόλμπεργκ νὰ δώσῃ ἓνα τέλος σ' ἐκείνη τὴν ἰδιαίτερη συνομιλία μας.

Ἀπὸ τότε δὲν ξαναεἶδα τὴν ὠμορφη Μάγδα. Μ. Α. ΕΡΑΜ